

ELSŐ FEJEZET

Új partok

Az otthonáról, Tóvidékről álmodott. Legalábbis így vélte. Az egyik pillanatban még a nevelőapja műhelyében nézte a kovácstűzhely vörös izzását, a következőben pedig ő maga kapott lángra, ahogy megperzselték a fekete csápok, amelyek körülfonták, és a testéhez szorították a karjait. Ráadásul, ha ez még nem lett volna elég, Aramar Thorne ismét maga előtt látta az apja gyilkosának eltorzult, könyörtelen arcát: Malusét, az *Elkerülhetetlen* kapitányáét – az emberét, akit a világon a legjobban gyűlölt.

Malus ráfordult, olyan közel hajolva hozzá, hogy Aram érezte az arcán alácsorgó verejtek szagát. Az anyja gyakran mondogatta Aramnak, hogy a rossz emberek személyisége kiütközik a külsejükön, Malusszal pedig pontosan ez történt: egykor nemes vonású arcán nem látszott más, csak gúny és megvetés. Az Aram nyakában lógó mágikus iránytűt akarta, és semmi sem akadályozhatta meg abban, hogy megszerezze. Úgy tűnt, még arra is kész, hogy hívatlanul betolakodjon Aram álmaiba.

– Megadtam neked a lehetőséget, fiú! Csak magadnak köszönheted mindezt – suttogta fenyegetően. – Amilyen az apa, olyan a fia.

Aram úgy érezte, mintha újraélné a Bigyókótyában, Winifred házában történeteket, amikor az ijesztő mágia csapdájába esve nem volt képes sem mozogni, sem lélegezni, és elhagyatottan, kétségbeeséstől gyötörve tudta, hogy bármelyik pillanat az utolsó lehet. Minden erejét megfeszítve próbálta előhúzni a tengerészkardját, aztán eszébe ötlött, hogy azzal semmire sem megy a sötét energiák ellen, ezért inkább a kristálykard még korántsem teljes markolatáért nyúlt, amely az öve alá tűzve pihent. Ám hirtelen elakadt a lélegzete. Markolat eltűnt!

De mégis hogyan? Most már tényleg nem maradt semmije...

Ezúttal nem tűnt fel a Fény, hogy megmentse. Csak Malus hatalmas keze közeledett feléje lassan, hogy elvegye Aramtól azt, ami a legértékesebb volt a számára, és amelynek a védelmére esküdt tett az apjának...

– Tiktak! – sziszegte Malus. – Lejárt az időd, fiú!

Aztán a rémálom ugyanolyan hirtelen, ahogy jött, véget ért. Malus sűrű, fekete füstté oszlott szét, és csak egy szempár nyomai maradtak utána a sötétségben.

Aram, úgy érezve, mintha hatalmas súly nehezedne a vállára és a mellkasára, üvöltve ébredt fel, és összevissza hadonászott, amíg végül ráeszmélt, hogy immár a nővére, Makasa Flintwill barátságos tekintetű szemeit látja maga előtt.

Egy pillanatra minden olyannak tűnt, mint egykor, a *Hul-lámjáró* fedélzetén, amikor a lány acélos könnyörtelenséggel ébresztette:

– Vonszold már ki magadat az ágyból, Aramar Thorne!

Aram olyan gyakran halotta e szavakat Makasától, hogy szó szerint beleégtek az elméjébe, ám a lány ezúttal nem kiabált vagy türelmetlenkedett, hanem aggodalmasan összehúzta a szemöldökét.

– Öcsém? Földet értünk. Ideje indulnunk.

– Igen – suttogta Aram. – Persze, mindjárt összekészülök.

– Rossz álom? – kérdezte Makasa, miközben hátralépett, és a saját csomagját felemelve ismét ellenőrizte, hogy megvannak-e a fegyverei és a kulacsa.

– El sem hinnéd! – felelte megborzongva Aram.

A többiek már előrementek, kiszállva a goblinok készíttette zeppelinből, ezért Aram is gyorsan összecsomagolt, bár az idegesség miatt a kezei síkosak voltak izzadtságtól. Nem tudott szabadulni a rémálomtól. Legtöbbször a Fényről álmodott, amely vezette és védte őt, de most? Remélte, hogy amit látott, nem az előjele volt annak, ami rájuk várt. Bár azt a legkevésbé sem találta különösnek, hogy az elmúlt hetek viharos és olykor ijesztő eseményei kísértették álmában. A legtöbb tizenkét éves fiú leginkább csak azért szokott aggódni, nehogy elaludjon tanulás közben, vagy ne kapják rajta azon, hogy a szomszéd háza mögött csókolózik. Aram azonban az apja hatalmas kapitányi kabátjába öltözve, a nyakában egy bűvös iránytűt hordozva, tengerészkarddal az oldalán sokkal inkább ifjú férfinak érezte magát, mint gyereknek.

Talán *valóban* kezdett férfivá válni. Elvégre elég messzire jutott onnan, ahonnan elindult. Eredetileg azért vágott neki ennek a hosszú, kanyargós útnak, hogy jobban megismerje az apját, ám ezen egyszerű terv dugába dőlt, amikor Malus kapitány elsüllyesztette a hajójukat. Aram a hűséges vázlatkönyvével felfegyverkezve követte az iránytűt és a Fény küldte látomásokat, próbálva beteljesíteni az apja küldeté-

sét, hogy megtalálja és visszaszerezze a Gyémántpenge szilánkjait, amelyek szerteszét szóródtak egész Azerothon. Mindez rendkívüli fontossággal bírt! Azeroth azonban olyan hatalmas volt, hogy Aram még elképzelni is nehezen tudta. Ám mindezt a küldetésről is el lehetett mondani, amellyel megbízták. Ennek ellenére eddig elég jól elboldogult. Vagy inkább „elboldogultak”. Mert bárhova is ment Aram, úgy tűnt, egyre többen csatlakoztak az ügyéhez. Köztük volt a hatalmas druida, Szürketölgy Thalys is, akinek az élete gyászos véget ért. Aram tudta, hogy rá és a barátaira is ilyen vég vár, ha nem képes felnőni az előttük álló feladathoz.

Ezért kihúzta magát, és kilépett a zeppelinből, kissé sajnálkozva, amiért nem lesz több alkalma éjszakába nyúlóan beszélgetni a rajztechnikákról a művésztársával, Charnasszal. Mégis bízott abban, hogy nem örökre búcsúzik el a goblintól.

A létrát már leengedték, Aram pedig igyekezett olyan magabiztosan lemenni, ahogy csak tudott, próbálva megőrizni az egyensúlyát és a méltóságát.

Amikor leért, feltárult előtte az északi és keleti irányba nyújtózó völgy megfeketedett vidéke, amelyet délről hegyek határoltak, míg nyugatról az Aram háta mögött elterülő tenger.

A magabiztossága egy kicsit alábbhagyott a rájuk váró vidék láttán.

A Felperzselt Völgy olyannak tűnt, mint amit... Nos, mint amit *felperzseltek*! Miközben hátrahagyták Gazlowe zeppelinjét, a *Cloudkickert*, Aram érezte, hogy a füst és a hamu bűze marni kezdi a tüdejét.

Nem tudom, mire számítottam! – gondolta, és felhorkantott. Úgy tűnt, a többiek sem örülnek a gondolatnak, hogy át kell kelniük ezen a felégetett, megfeketedett tájon, Aram azonban minden tőle telhetőt megtett, hogy megpróbálja látni

benne a szépet. Valóban volt valami komor, könyörtelen szépség a füstölgő dombok látványában, amelyek éles kontrasztot alkottak a felperzselt vidék és a még mindig izzó parázs között. Úgy vélte nehéz lesz megragadni a vidék lényegét, és visszaadni a félelmetes, mégis tiszteltet parancsoló látványt, de meg kellett próbálnia, mivel művészként ez volt a feladata.

Továbbra is az érintetlen homokon ácsorgott, így a csizmája orra épp csak hozzáért a lángoló erdő megfeketedett fűvéhez. A hamut sodró szél megborzolta a fiú sötét haját. Bár a levegő forrónak és száraznak tűnt, Aram mégis megborzongott. A mellette álló Makasa, Aram magas, vakmerő fogadott nővére hosszú, halk sóhajt hallatva a felsőtestén keresztbe vetett láncsal babrált, aztán megvakargatott egy frissen behegedt sebet az alkarján.

– Nagyon messze vagyunk Feralastól – mormogta a lány, és bizony igaza volt. Bár akkor, amikor Feralas őserdőit járták, csak magukra számíthattak, ráadásul vadásztak rájuk és kis híján éhen haltak, de ott legalább esett az *eső*!

De talán ez a hely sem annyira rossz. Itt legalább mérföldekről észrevehetik az ellenséget, amit a sűrű, ködös esőerdőben nem tehettek meg.

A hátuk mögött a léghajó emelkedni kezdett, észak felé fordítva hegyes orrát. Gazlowe, az alacsony, zöld bőrű goblin mérnök, akit Aram immár nagyra tartott, a kezeit a feje fölött kinyújtóztatva felsóhajtott és a parton át odasétált a csapathoz. A léghajó legénységének többi tagja a fedélzeten maradt, ami ékes jeleként szolgált annak, hogy már nem sokáig maradnak.

– Minden rendben, kölyök? – kérdezte vidáman Gazlowe. Persze, hogy vidám volt, mivel rá nem várt két napi gyaloglás

egy lángoló erdőn át. A goblin lábujjhegyre állva megveregette a fiú hátát. – Itt vagyunk a Felperzselt Völgynél! Nem is olyan rossz, igaz?

Drella, a mindig őszinte driád néhány hullámos hajtincsét az ujjai körül csavargatva fintorogni kezdett:

– Ami azt illeti, nagyon is rossznak tűnik! A fák... Az állatok... Mindent fájdalom gyötör. Nézni is alig bírom!

– Azt hittem, egyszer minden meghal – somolyogott Makasa, a saját, gyakran használt szófordulatát hozva fel a driádnak.

– Így igaz – felelte Drella, elhúzva a száját. – De nem ilyen *lassan*.

– Ó, persze! El is felejtettem. Te és ez a természet dolog – jegyezte meg Gazlowe vállat vonva, a driád Azeroth-hoz és annak teremtményeihez fűződő mély, druidisztikus kötelékére utalva, amely jóval több volt holmi „dolognál”. – Biztosra veszem, hogy majd hozzászoksz! Hé! Fázni biztosan nem fogtok! És a tűzgyújtással sem lesznek gondjaitok!

Senki sem nevetett a tréfán.

– Mindegy! – Gazlowe ismét nyújtózkodott egyet, majd megkerülte a csapatot, és szembefordult az utazókkal. Aztán hirtelen felszisszent, és megdörzsölte a hátsó felét, amit egy kicsit megégetett egy aláhulló szikra. – Mondtam, hogy ez a legtöbb, amit tenni tudunk. Sprocket és én most elröppennünk innen. Azeroth Mechanikai Mérnökeinek Céhe nem fogja leállítani a versenyt egyetlen ember kedvéért... Vagy esetünkben goblin kedvéért – kacsintott rá a csapatra, de csak Drella viszonozta a gesztust. Gazlowe köhintett egyet, majd kezet fogott Arammal, keményen megszorítva a fiú kezét. – Ha netán szükséged lenne rám, kölyök, és van elég pénz vagy egy kedvező üzleti ajánlatod, akkor üzenj nekem!

– Úgy lesz, Gazlowe! – felelte fáradt mosollyal Aram. – Biztosra veszem, hogy hamarosan felkereslek!

– Jól van! Elég a tréfálkozásból! Messze vagytok még Thal'darah Kilátójától! – A goblin még egyszer megszorította Aram kezét, majd utat tört magának az utazók között, akik átengedték, aztán megfordultak, és nézték, ahogy távozik.

A *Cloudkicker* legénységének néhány tagja, köztük Sprocket és Charnas, a korlát mellett állva integetett. Bár Aram nem tudta, hogy ezt azért teszik-e, mert támogatják őket, vagy csupán örülnek, amiért végre távozhatnak innen.

– Vigyázz magadra, kölyök! – kiáltotta Gazlowe, vidáman ugorva fel a létrára, amely felvezette őt a zeppelinre. – Tartások össze! Remek csapat vagytok!

Aram bólogatva odaintett a goblinnak. Valóban remek, összetartó csapatot alkottak. Oly sok mindenen mentek át! Túléltek a kalózok támadásait, gladiátorharcokat, csatákat, versenyeket és *még több* gladiátorharcot... Aram hirtelen nagyon öregnek és fáradtnak érezte magát. Aztán megrázta a fejét, és száműzte az iménti gondolatokat. Még mindig hosszú út várt rájuk. Először is, el kellett jutniuk Thal'darah Kilátójához, hogy teljesítsék a Drellának tett ígéretüket.

A *Cloudkicker* meleg, sós szélben fűrésztötte őket, ahogy gépek zúgása és berregése közepette felemelkedett.

Aram odalépett Makasához, aki úgy tett, mintha a hátizsákját igazítgatná, ám közben nyugtalan tekintettel az eget kémlelte.

– Jól vagy? – tudakolta Aram.

– Nem vagyok biztos benne, hogy sikerült magunk mögött hagynunk Malust – felelte Makasa, és a szeméit a kezével beárnyékolva nézte, ahogy a zeppelin távolodik.

– Egy kis szerencsével épp kacavadászatot tart a tengeren, és a *Crustacean* talán nyer nekünk egy kis időt. – De hogyan, azt Aram nem tudta megmondani.

Makasa megdörzsölte az állát. Úgy tűnt, mintha olvasna az öccse gondolataiban.

– Eleget pihentünk a *Cloudkickeren*! Ideje magunk mögött tudnunk néhány mérföldet! – mondta, majd előrelépett, és mindkét kezét felemelve maga köré gyűjtötte a csapatot. Az előtte felsorakozó félkör bal szélén Homály, a murloc állt, úgy viselve új, szeretett hálóját, akár egy mellényt. Aztán Marcang, a gnoll következett, furkósbotját a vállán nyugtatva. Középen Drella, a hatalmas erejű driád ácsorgott, míg a jobb szélén Aram alig várta, hogy a nővére folytassa a mondanóját.

– Elnézést! – kotyogott közbe Drella kellemes, ám parancsoló hangján. A szertelenül színes külsejű, félig elf, félig őz teremtmény lassacskán kezdett átváltozni önmaga egy idősebb, jóval visszafogottabb színezetű változatává. Drella tavasza épp nyárba fordult át. Bár mindenki más számára már elég régóta tartott a nyár. Ez is a driádok egyik olyan jellemzője volt, amelyet Aram épp csak kezdett megérteni. Egy pillangónak még ebben a kies pusztaságban is sikerült rátalálnia Drellára, és óvatosan a fejére telepedett. A driád hagyta, és kuncogni kezdett. – Ó, egy új barát!

– Fontos a mondanivalód? – tudakolta Makasa, megmaszszírozva az ornyergét.

– Igen, fontos! Bárcsak emlékeznék, mi volt az! Hm...

Makasa felsóhajtott.

– Adj neki egy esélyt! – mormogta Aram, a nővére további bosszúságára.

Makasa szigorúan ellenezte a szemforgatást, de most megszegte a saját szabályzatát, ezzel is mutatva, mi a véleménye arról, hogy Aram annyi mindent elnéz a driádnak.

– Ó, már emlékszem! – Drella úgy tett, mintha elkapná a gondolatot, és visszatömné a szájába. – Amikor még makk voltam, Thalyss sokat mesélt nekem a régi korok nagy hőseiről, és arról, hogyan érdemelték ki a valódi nevüket a tetteik alapján. Azt hiszem, ideje lenne, hogy mi is felvegyük a valódi nevünket.

Makasa ismét felsóhajtott.

– Drella...

– Nézd csak, mi mindent vittünk véghez! Túléltük a Csontok Halmát, és a Viharkupolát, ahol én lettem Taryndrella, a Lenyűgöző! Ahogy azt persze mindnyájan tudjátok. Te pedig – szegezte az ujját a murlocra, aki mormogva nézett fel rá, miközben az ajkai között nyálbuborékok pattantak szét – Murky vagy, a Megszúrhatatlan, akire nem hat a skorpióméreg! Ó, ez jól hangzik, igaz?

– Mrgle, mrgle, Drhla! – értett egyet vele a murloc.

– Drella! – szólalt meg Makasa gyilkos tekintettel.

– Te pedig! – szegezte az ujját Drella a gnollra, aki félrebiccentette borzas fejét. – Te vagy Marcang, a Megtorló! – A névvel a gnoll azon hőstettére utalt, amikor a fejét vette Marjuknak, a félelmetes ogrénak, aki sokakat megölt Marcang rokonai, az Erdőmancs klán tagjai közül. – Aram lesz Aramar Thorne, a Fény Forgatója!

Aram óhatatlanul is bólintott, és örült, amiért Makasa nem ölte meg, mielőtt hallhatta volna az új, „valódi” nevét, amely a Bigyókótyában töltött idejük egyik legkülönösebb pillanata utalt, amikor csak hajszál híján sikerült megmenekülnie attól, hogy esküdt ellensége, Malus végezzen vele. A fekete

mágia csápjainak csapdájába esve Aram a Gyémántpenge markolatával törte meg a varázslatot, és végül sikerült biztonságba jutnia. A penge akkor megvédte, ám amikor a rémálmai során újra átélte a történeteket, a Fény fegyvere nem nyújtott segítséget neki, amitől nagyon sebezhetőnek érezte magát...

– DRELLA! – fortyant fel Makasa, ami mindig rossz jelnek számított.

– Te leszel Makasa, a Kévekötő! – zengte rendíthetetlenül Drella, és őzlábaival körbe-körbe futkározott Makasa körül. A driád hajába kapaszkodó pillangó felröppent, majd Makasa karjára telepedett, a következő pillanatban pedig színes porrá zúzták szét. Ám úgy tűnt, Drella nem figyelt fel erre, és halkan trillázva tovább rohangált.

– A Kévekötő? – Makasa felhúzta az orrát, amitől a homlokán és az arca bal oldalán húzódó sebhelyek eltorzulni látszottak. Marcang magas hangú, hisztérikus nevetésbe kezdett, ám azonnal el is némult, ahogy Makasa gyors pillantást vetett rá. – Aram a *Fény Forгатója*, én pedig a nyomorult Kévekötő?

– Igen! A Kévekötő, mivel te tartasz minket össze! Mint a csiriz! Csak erősebben! Sokkal erősebben, mint a csiriz!

A magas, izmos alkatú, ádáz természetű fiatal nőnek elakadt a szava. Aram tudta, ha van valami, ami képes így meghökkenteni a nővérét, akkor az az őszinteség.

– Jól van, legyen! Én vagyok a Kévekötő. – Makasa letörölte a kezéről a pillangó maradványait, mielőtt a driád észrevehette volna. – Most már hajlandó vagy figyelni?

Mindenki elnémult, még Drella is, aki elégedettnek tűnt, amiért elmondhatta, amit akart, és mindnyájuknak *valódi* nevet adhatott.

– Eleget pihenhattük és ehattünk – kezdte Makasa.

A *Cloudkicker* már magasan járt, a gépezetek zaja pedig kezdett elhalkulni, ahogy a léghajó továbbvitte Gazlowe-t, Char-nast és Sprocketet a MEGA rendezvénye felé.

– Úgy vélem, az lenne a legjobb, ha csak egyetlen pihenőt tartva kelnék át a völgyön. Nehéz és fárasztó lesz, de nem hinném, hogy bármelyikünk is a kelleténél tovább szeretne időzni itt.

– Egyetértek – bólintott Aram, és a Makasa mögött felszálló füstre pillantva elfintorodott. – Kössünk valamit az arcunk elé! Nem hiszem, hogy bármelyikünk be akarná lélegezni a füstöt.

– Igazad van.

Mint mindig, Aramot ezúttal is büszkeséggel töltötte el, hogy hallhatta ezen szavakat a nála idősebb és sokkal tapasztaltabb lánytól. Sokáig el sem tudta képzelni, hogy Makasa egyáltalán képes ilyesmit mondani. Ez akkoriban volt, amikor a lány heves rázogatózás vagy rugdosás segítségével ébresztette fel, még a *Hullámjáró* fedélzetén. Most azonban – az ingüket a szájuk elé húzva – egymás mellett léptek be a füstölgő, megfeketedett vidékre, amely elválasztotta őket a Kílátótól.

Aram meglepve vette észre, hogy az apró termetű, zöld bőrű Homály is ott lépked mellette, úszóhárttyás lábaival a hamutól borított földet taposva.

– Mrgle, nk teergle, blurlem n Homály tilurgle-gurgle – mondta a murloc, kis lándzsáját sürgetően a völgy mélye felé szegezve.

A többiek – köztük Aram is – segítséget kérve a driád felé fordultak, aki a mentorától, Thalysstól, az éjelf druidától el-sajátította a murlocok nyelvét.

– Azt mondja, sietnünk kellene – tolmácsolta a Homály mögött lépkedő Drella, majd előrehajolt, és felnyalábolta a murlocot, akit aztán a hátára ültetett, megóvva attól, hogy a felperzselt föld megégesse csupasz, úszóhártyás lábait. – Mert ha nem sietünk, akkor a *valódi* neve az lesz, hogy „Homály, a Ropogósra Sült”.

MÁSODIK FEJEZET

Ropogósra sülve

Makasa látta, hogy a többiek feje kezd veszedelmesen előrebicccenni. Hét órája meneteltek a sivár, feketére perzselt völgyön át, és amennyire meg tudta ítélni, a hangulatuk valahol a lábaik alatt füstölgő föld tájékán járt. Makasa tovább lépkedett előre. Hunyorgott a szemeit maró levegő miatt, amit csak akkor lélegzett be, amikor feltétlenül muszáj volt, közben pedig úgy szorította a mellkasán keresztbevetett láncot, mintha próbálná előhúzni magát.

Hátrapillantott Aramra, aki alig néhány lábnyival lemaradva követte őt. A fiú és Marcang eddig elég jól elboldogult. A gnollt a bundája és vaskos talppárnái megvédték a szüntelen hőségtől. A hamu úgy borította be foltos szőrét, akár a hó, míg állandóan szimatoló orra különös, szuszogó hangokat hallatott. Aram, bár vállalai megroskadtak, panasz nélkül menetelt tovább.

Makasa éber szemei Drellára szegeződtek. A driád odalépett egy elszenesedett farönkhöz, a szemei pedig könnyesnek tűntek. Ennek ellenére ébernek és összeszedettnek

látszott. Előrenyúlt, és karcsú ujjával már-már megérintette a megfeketedett kérget. Egy pillanattal később egész testében megremegett, majd a keze és az elhalt fa között zöld indák kezdtek kígyózni. Még Makasa is meglepődött egy kicsit, ahogy a kéreg repedésein át új hajtások bukkantak elő. Drella hirtelen behunyta a szemeit, majd hangos kiáltással felágaskodott a hátsó lábaira. Makasa felmordult, ahogy a csapat legkisebb tagja elkezdett lecsúszni a driád hátáról.

Az új élet sarjadzása azonnal abbamaradt, és a rügyek máris füstölni kezdtek a könyörtelen, perzselően forró levegőben.

Makasa, akinek még elég erő maradt a lábaiban, azonnal visszaroht, majd a földet borító finom hamurétegen csúszkálva megállt a driád mellett, és elkapta Homályt, mielőtt alázuhanhatott volna.

– Jól van? – sietett oda hozzájuk Aram, majd előrenyúlt, hogy letörölgesse a murloc homlokáról a piszkot.

– Murky nk blurg mlger. – A murloc hatalmas szemei teljesen kifordultak.

Drellának elakadt a lélegzete, aztán köhögni kezdett.

– Ó! Azt hittem, talán meggyógyíthatok néhány fát, de a hatalmam... Még nem vagyok elég erős. Homály pedig nagyon gyenge! Tényleg kezd ropogósra sülni. – Átvette a murlocot Makasától, aki ezt a legkevésbé sem ellenezte, mivel a nyálkás, ragacsos Murkyt nem volt éppen kellemes érzés a karjaiban tartani.

Ennek ellenére Makasa tekintete is ugyanúgy elkomorodott, mint Aramé.

– Nem! – mormogta, miközben Drella próbálta magához téríteni a kimerült Homályt – Nem állhatunk meg még egyszer!

Észak felé fordult, és megborzongott. Sötét felhőket látott gyülekezni, ám túl alacsonyan jártak ahhoz, hogy esőt hozzanak. Nem természetes viharok tűnt, hanem különös, kavargó pornak. Ami még rosszabbá tette a helyzetet, hogy a napfény kezdett tovatűnni, a magas, csipkés szélű ormok pedig úgy meredeztek körülöttük, akár az ég felé döfő, megperzselt török. A távoli rikoltozás, amelyre úgy tűnt, csak Makasa figyelt fel, egyre közelebbről hallatszott.

Sárkányok – gondolta. *Pusztulás.*

Mögöttük az ösvény lassan tovatűnt, ahogy eltörölte szél, amely hamuval szórta tele Makasa szemeit. A lány megtörölgette az arcát, és felsóhajtott. Miután órákon át kerülgették a sárkányfészkeket és az izzó hasadékokat, mindnyájukat vastagon beborította a hamu.

– Nem fordulhatunk vissza – jelentette ki. – Már közelebb vagyunk a Kilátóhoz, mint a parthoz. De még ha vissza is fordulnánk, mégis mihez kezhetnénk?

Aram megigazította a hátizsákját, míg Marcang beleszimatolt a levegőbe, majd hatalmasat horkantott.

– Marcang viszi murlocot – ajánlotta fel. – Marcang erős. Még nem fáradt. Így többieknek könnyebb.

Makasa azonban hallotta a gnoll hangján, mennyire erőlködik. Az istenekre, mindnyájan kínlódtak!

A térkép szerint, amelyet még a léghajón tanulmányozott át, két napi borzalmas út várt rájuk a Kilátóig, és bármennyire is szerette volna, ezen semmi sem változtathatott. Hiába törte meg őket már az első nap, amelyet a völgyben töltöttek, el kellett jutniuk az úti céljukhoz.

Drella óvatosan átadta az ernyedt, reszkető murlocot Marcangnak, aki igyekezett a lehető legjobban eltakarni a kis teremtmény arcát a bőrvértje egy darabjával.